

Johannes 20

Gebruik de 5 stappen methode voor bijbelstudie (of gebruik de vragen die onder aan de tekst staan).

Inhoud van deze les

De opstanding vroeg op de eerste dag van de week (20:1).....	1
De vrouwen die naar de graftombe kwamen (20:1).....	2
De tijd dat de vrouwen naar de graftombe kwamen (20:1).....	2
De steen die voor de opening van de graftombe gerold was (20:1).....	2
De engelen bij de graftombe.....	2
Maria van Magdala brengt bericht uit aan Petrus en Johannes (20:2).....	2
De andere vrouwen brengen bericht uit aan de discipelen (Marcus 16:8; Lucas 24:9-11).....	2
Petrus en Johannes in de graftombe (20:3-10; Lucas 24:12).....	3
De 1e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan Maria van Magdala (20:11-17).....	3
Maria van Magdala brengt het bericht van de opstanding van Jezus aan de discipelen (20:18; Marcus 16:9-11).....	4
De 2e verschijning: Jezus verschijnt aan de andere vrouwen (Matteüs 28:9-10).....	4
De bewakers worden omgekocht om een leugen onder de Joden te verspreiden (Matteüs 28:11-15).....	5
De 3e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan Petrus (Lucas 24:33-35; 1 Korintiërs 15:5).....	5
De 4e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan twee discipelen op weg naar Emmaüs (Lucas 24:13-32; Marcus 16:12-13).....	5
De 5e verschijning: Jezus verschijnt aan zijn discipelen waar Tomas niet bij is (20:19-23).....	5
De relatie tussen gezag, macht, opdracht en ambt.....	8
De 6e verschijning: Jezus verschijnt de tweede maal aan zijn discipelen, nu waar ook Tomas bij is (20:24-29).....	9
De epiloog van Johannes (20:30-31).....	10

Overzicht

In Johannes hoofdstuk 20 wordt de opstanding van Jezus Christus uit de dood en zijn verschijningen aan Maria van Magdala en aan de discipelen beschreven. In Johannes 20:30-31 beschrijft de schrijver het doel van het evangelie. Hoewel het op het eerste gezicht lijkt alsof de opgetekende getuigenissen van Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes tegenstrijdigheden bevatten, kunnen deze zaken verklaard worden zonder dat er onoplosbare tegenstrijdigheden overblijven. Alle vier de evangelisten hebben de getuigenissen van de vrouwen en van de discipelen van Jezus Christus meerdere malen gehoord en uiteindelijk hebben zij wat zij belangrijk vonden in hun evangelie opgetekend.

Uitleg:

De opstanding vroeg op de eerste dag van de week (20:1)

***20:1.** Vroeg op de eerste dag van de week toen het nog donker was, kwam Maria van Magdala naar de graftombe. Ze zag dat de steen van (de opening van) de graftombe was opgetild en weggedragen (verwijderd) (voltooid tegenwoordige tijd).

Jezus had verschillende keren voorgezegd dat hij op de derde dag zou opstaan uit de doden (vgl. Marcus 8:31; 9:31; 10:33-34). Jezus werd gekruisigd op vrijdag de 14e Nisan ('de dag van de voorbereiding' voor de sabbat)(19:14; Matteüs 27:62). Jezus werd opgewekt uit de dood op zondag de 16e Nisan ('de eerste dag van de week'). Deze gebeurtenis was de vervulling van de profetie in Psalm 16:10, "U levert mij niet over aan het dodenrijk en laat uw trouwe dienaar het graf niet zien." Deze gebeurtenis was zo groot dat de christelijke gemeenschap (de Gemeente) de viering van de zevende dag verplaatst heeft naar de eerste dag van de week. Vanaf de schepping heeft Gods volk de zevende dag (de sabbat) gerust en deze gevierd als de herdenking aan het voltooide scheppingswerk van God (Genesis 2:1-3). Op de sabbat werd niet gewerkt, maar gerust (Exodus 23:12). Er werd geen oorlog gevoerd, maar men kwam bijeen voor een heilige bijeenkomst (Leviticus 23:3). Maar voor duizenden toegewijde Joden die de sabbat vierden was de opstandingsdag zo groot, dat zij *de viering van het voltooide scheppingswerk* van God op de zevende dag van de week verplaatsten naar *de viering van het voltooide verlossingswerk* van Christus op de eerste dag van de week. Op de eerste dag van de week werd niet alleen gerust en een heilige bijeenkomst gevierd (Handelingen 20:7; 1 Korintiërs 16:2; Openbaring 1:10), maar werd ook actief opgetreden om mensenlevens te redden (Marcus 2:27-28; 3:4).

De vrouwen die naar de graftombe kwamen (20:1)

De vrouwen die met Jezus en zijn discipelen uit Galilea naar Jeruzalem gekomen waren, waren aanwezig bij de begrafenis van Jezus. Zij gingen naar huis om specerijen en reukwerk te prepareren voor het lichaam van Jezus (Lucas 23:55-56). Ze hadden waarschijnlijk met elkaar afgesproken om op zondagochtend vroeg elkaar bij de graftombe met de specerijen te ontmoeten om het lichaam van Jezus te zalven (Marcus 16:1; Lucas 24:1). Lucas verwijst naar minstens vijf vrouwen en noemt Maria van Magdala, Johanna en Maria, de moeder van Jakobus (Lucas 24:10, vgl. Johannes 19:25). Marcus noemt drie vrouwen: Maria van Magdala, Maria de moeder van Jakobus en Salome (Marcus 16:1). Matteüs noemt slechts twee vrouwen: Maria van Magdala en de andere Maria (Matteüs 28:1). Johannes gaat ervan uit dat zijn lezers de andere evangeliën kennen en beperkt zijn verhaal tot Maria van Magdala, al is het duidelijk dat hij weet dat er meer vrouwen bij de graftombe waren (20:2, "wij").

De tijd dat de vrouwen naar de graftombe kwamen (20:1)

De vrouwen woonden waarschijnlijk tijdelijk op verschillende plaatsen in Jeruzalem, misschien bij familie. Zij verlieten hun woningen op verschillende tijden: Johannes zei: "Toen het nog donker was" (20:1). Matteüs en Lucas zeiden: "Toen de ochtend gloorde" (Matteüs 28:1; Lucas 24:1). Marcus zei dat zij "na zonsopkomst" bij de graftombe aankwamen. Het is mogelijk dat Maria van Magdala als eerste bij de graftombe aankwam (Johannes 20:1).

De steen die voor de opening van de graftombe gerold was (20:1)

Matteüs zei dat Josef een grote steen voor de ingang van de graftombe gerold had (Grieks: 'proskulio', rollen naar, Matteüs 27:60). De vrouwen vroegen zich af wie de zware steen voor hen zou weggrollen (Grieks: 'apokulio', weg wentelen, niet 'anakulio', omhoog rollen in de groef) zodat zij het lichaam van Jezus verder konden verzorgen met specerijen en reukwerk (Marcus 16:3).

Matteüs vertelde dat de aarde plotseling hevig begon te beven, dat een engel van de Heer uit de hemel neerdaalde, de steen wegrolde (Grieks: 'apokulio') en er op ging zitten. De bewakers beefden van angst en vielen als dood neer. Het is mogelijk dat Matteüs dit via de vrouwen of de bewakers van een engel te weten kwam (Matteüs 28:2-4). Marcus zei, dat toen de vrouwen opkeken, zij zagen dat de grote steen was weggerold (Grieks: 'apokulio', voltooid tegenwoordige tijd)(Marcus 16:4). Johannes zei, dat Maria van Magdala zag dat de steen (van de opening) van de graftombe was opgetild en weggedragen (voltooid tegenwoordige tijd)(20:1). De engel had de steen dus niet in de groef omhoog geduwd, maar uit de groef getild en weggedragen. Daarna heeft hij waarschijnlijk de steen plat neergelegd en is er toen op gaan zitten! De graftombe werd niet geopend om Jezus naar buiten te laten, maar om de mensen naar binnen te laten! Jezus was al eerder opgestaan uit de dood! De vrouwen en de discipelen moesten zien dat de graftombe leeg was (dat het lichaam van Jezus Christus er niet meer was) en dat de dood overwonnen was!

De engelen bij de graftombe

Matteüs zei dat één engel uit de hemel neerdaalde, de steen uit zijn groef rolde, erop ging zitten en toen tot de vrouwen zei: "Wees niet bang, ik weet dat jullie Jezus, de gekruisigde, zoeken. Hij is niet hier, hij is immers opgestaan (uit de dood) zoals hij gezegd had... Let op, hij gaat jullie voor naar Galilea, daar zullen jullie hem zien" (Matteüs 28:5-7). Marcus noemde één engel die binnen de graftombe zat (Marcus 16:5-6). Lucas noemde twee engelen die bij de vrouwen stonden en hen toespraken: "Herinner u wat hij u gezegd heeft toen hij nog in Galilea was: 'de Menszoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan'." En de vrouwen herinnerden zich zijn woorden (Lucas 24:4-8). Johannes zei dat Maria van Magdala later twee engelen zag, één bij het hoofdeind en één bij het voeteneind van de plek waar het lichaam van Jezus had gelegen. Ze vroegen haar: "Waarom huil je?" En Maria van Magdala antwoordde: "Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem naartoe gebracht hebben" (20:1-13). Het is duidelijk dat er meer dan één engel was, dat de engelen op meer dan één plaats waren en dat ze verschillende dingen tegen de vrouwen zeiden.

Maria van Magdala brengt bericht uit aan Petrus en Johannes (20:2)

***20:2. Daarom rende ze en kwam bij Simon Petrus en de andere discipel die Jezus liefhad. Ze zei aan hen: "Ze hebben de Heer opgetild en weggedragen uit de graftombe, en wij weten niet waar ze hem hebben neergelegd."**

Terwijl de andere vrouwen in de graftombe keken en met de engelen spraken, rende Maria van Magdala naar Petrus en Johannes om hulp te halen in deze alarmerende situatie (het lichaam van Jezus was zoek – misschien gestolen!). Ze zei dat zij en de andere vrouwen ("wij") niet wisten waar het lichaam van Jezus nu neergelegd was (20:2).

De andere vrouwen brengen bericht uit aan de discipelen (Marcus 16:8; Lucas 24:9-11)

Ook de andere vrouwen vluchtten bij de graftombe vandaan, bevangen door angst en schrik (Marcus 16:8). Lucas vat het samen en zegt dat de vrouwen naar de elf apostelen gingen en aan hen vertelden wat er was gebeurd. Maar de apostelen vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet (Matteüs 28:8; Lucas 24:9-11).

Petrus en Johannes in de graftombe (20:3-10; Lucas 24:12)

*20:3-10. 3. Petrus en de andere discipel kwamen naar buiten en kwamen naar de graftombe. 4. De twee renden zij aan zij. Maar de andere discipel begon vooruit te rennen, sneller dan Petrus, en kwam als eerste bij de graftombe aan. 5. Hij boog zich voorover en zag de verbanden liggen, maar hij ging niet naar binnen. 6. Simon Petrus kwam achter hem aan, ging de graftombe binnen en staarde naar de verbanden die daar lagen. 7. Ook (zag hij) dat de (hand)doek die op z'n hoofd was, niet bij de andere verbanden lag. Het lag apart opgevouwen (opgerold) (voltooid tegenwoordige tijd) op een andere plek. 8. Toen ging de andere discipel, die de eerst bij de graftombe aangekomen was, ook naar binnen. Hij zag en hij geloofde eens en voor altijd (aoristus tijd). 9. Want zij hadden tot nog toe de Schriften niet begrepen dat hij uit de dood moest opstaan. 10. Toen keerden de discipelen weer naar hun eigen (woningen).

Ondertussen gingen Petrus en Johannes naar de graftombe. Eerst liepen zij, daarna renden zij. Johannes kwam het eerst bij de graftombe, boog zich voorover want de opening was laag, en 'zag' (Grieks: blepo) de verbanden in de lager uitgehouwen gedeelte liggen. Hij ging aanvankelijk niet naar binnen. Toen Petrus arriveerde ging deze meteen naar binnen. Hij zag niet alleen, maar 'staarde nadenkend' (Grieks: theoreo) naar de verbanden die daar lagen. Wat hij zag deed hem eens en voor altijd geloven dat Jezus Christus was opgestaan uit de dood! De tekst zegt alleen dat de verbanden daar lagen – zonder het lichaam van Jezus. In welke vorm ze daar lagen, wordt niet gezegd. Het is niet onmogelijk dat de verbanden daar lagen zoals ze om het lichaam van Jezus waren gewonden. Dan was het net alsof Jezus Christus door de verbanden heen was opgestaan, bijna zoals een vlinder uit z'n cocon.

Belangrijk is dat er geen dood lichaam was! De Joodse vijanden hadden zijn lichaam niet gestolen, anders zouden deze Joden gemakkelijk hebben kunnen bewijzen dat Jezus Christus niet uit de dood was opgestaan, eenvoudigweg door het dode lichaam van Jezus aan de mensen te tonen. Maar dat konden zij niet! Ook zijn discipelen hadden zijn lichaam niet meegenomen. Tevoren hadden ze de opstanding niet verwacht. En ze zouden hun leven niet wagen om het lichaam van Jezus uit een zwaar bewaakte graftombe weg te halen. In deze beide gevallen zouden er geen verbanden in de graftombe hebben gelegen!

Vóór deze ontdekking hadden de discipelen de Schrift niet begrepen dat Jezus Christus uit de dood moest opstaan (Psalm 16:10-11; 110:1,4; 118:22-24; Jesaja 53:11-12). Nu kregen deze Schriftgedeelten betekenis – de opstanding van Jezus Christus was een goddelijk 'moeten' (Lucas 24:25-26,44). Na Pinksteren werd deze overtuiging nog duidelijker en sterker (Handelingen 2:23-24; 3:15,26; 4:10-11; 5:30-32; 10:39-40; 13:28-31). Later verkondigde Petrus dat de opstanding van Jezus Christus Gods barmhartigheid vrij maakte om gelovigen een nieuwe geboorte en een levende hoop te geven (1 Petrus 1:3). En Johannes verkondigde dat vanaf de kruisdood en opstanding Jezus Christus met God de Vader heerst op de hemelse troon (Openbaring 5:5-6,13). Ze keerden naar huis voordat Maria van Magdala weer bij de graftombe aankwam.

De 1e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan Maria van Magdala (20:11-17)

*20:11-17. 11. Maria (van Magdala) stond buiten de graftombe en huilde. Huilend boog ze voorover naar de graftombe 12. en aanschouwde (Grieks: theoreo) twee engelen in witte klederen zitten, een bij het hoofdeind en een bij het voeteneind van de plek waar het lichaam van Jezus had gelegen. 13. Ze zeiden tot haar: "Waarom huil je?" Ze zei: "Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem naartoe gebracht hebben." 14. Toen zij deze dingen gezegd had, draaide ze om naar achteren en staarde naar (Grieks: theoreo) Jezus die daar stond, maar ze wist niet dat het Jezus was. 15. Jezus zei tot haar: "Vrouw, waarom huil je? Wie zoek je?" Ze dacht dat het de tuinman was en zei: "Meneer, als u hem heeft weggedragen, vertel me dan waar u hem hebt neergelegd, dan kan ik hem wegnemen." 16. Jezus zei tot haar (in het Hebreeuws): "Mariam (Maria)". Ze draaide zich om en zei in het Hebreeuws: "Rabboeni – dat betekent 'Leraar' (Meester). 17. Jezus zei tot haar: "Houd me niet de hele tijd vast (bevel, onvoltooid tegenwoordige tijd), want ik ben nog niet opgestegen (voltooid tegenwoordige tijd) naar de Vader. Ga naar mijn broeders en zeg tegen hen: "Ik sta op het punt op te stijgen (onvoltooid tegenwoordige tijd) naar mijn Vader en jullie Vader, naar mijn God en jullie God."

a. Maria van Magdala zag twee engelen.

Nadat Maria van Magdala bij Petrus en Johannes was geweest, ging ze terug naar de graftombe. Ze was langzamer dan de twee rennende discipelen en kwam uiteindelijk alleen bij de graftombe aan. De andere vrouwen waren ook nog onderweg en de soldaten waren al vertrokken. Ze stond buiten de graftombe en huilde onbedaarlijk en zonder ophouden. Huilend boog ze voorover en keek in de graftombe. Ze zag twee engelen zitten, een bij het hoofdeind en

een bij het voeteneind van de plek waar het lichaam van Jezus had gelegen (vgl. 19:41-42). Waarschijnlijk leken de engelen op jonge mannen (vgl. Marcus 16:5). Hun witte kleding symboliseert heiligheid, de triomf van het licht van het leven over de duisternis van de dood en van Gods genade over menselijke zonde. We weten niet waarom de engelen wel aan de vrouwen verschenen, maar niet aan de twee discipelen. (Engelen waren zeer geïnteresseerd in het lijden van Jezus Christus en de heerlijkheid die daarop volgde, 1 Petrus 1:10-12).

b. Maria van Magdala verwachtte de opstanding ook niet.

De strekking van hun woorden aan Maria van Magdala was dezelfde als die aan de andere vrouwen, namelijk dat deze gebeurtenis niet een gelegenheid voor verdriet was maar voor vreugde (vgl. Matteüs 28:5-6; Lucas 24:5-8)! Ze dacht nog steeds dat het lichaam van Jezus door onbekenden op een andere plaats was neergelegd. Ze wilde weten waar precies, zodat ze zijn lichaam kon zalven met de specerijen en reukwerk. De engelen vroegen aan haar: "Waarom huil je?" (vgl. Matteüs 28:10 met 28:7). "Wie zoek je?" Let wel, ze vroegen niet: "Wat zoek je?" Uit haar antwoord aan de engelen bleek dat Maria van Magdala naar het dode lichaam van Jezus zocht en niet naar de opgestane en levende Heer Jezus! Ze zocht 'iets', niet 'Iemand'! Ook Maria van Magdala verwachtte geen opstanding uit de dood.

c. Maria van Magdala herkende de opgestane Jezus Christus.

Toen zij zich omdraaide, zag ze een man staan. Ze dacht dat hij de tuinman was. Ze herkende Jezus niet. Er zijn verschillende redenen waarom Maria van Magdala Jezus niet herkende. Ze verwachtte niet dat Jezus uit de dood was opgestaan. Misschien verscheen Jezus in een andere gedaante aan haar (vgl. Marcus 9:2-3; 16:12). Misschien verwachtte ze een tuinman in een tuin. Ze vroeg hem waar hij het lichaam van Jezus neergelegd had. Ze wilde het wegnemen (weg laten nemen) naar een geschiktere plaats om het te verzorgen. Toen keerde Maria van Magdala haar gezicht weer naar de graftombe. Maar toen Jezus haar naam in het Hebreeuws noemde: "Mariam", herkende ze zijn stem meteen. Ze draaide zich om naar hem en antwoordde in het Hebreeuws: "Mijn Meester!" Deze Aramese titel werd alleen aan een paar beroemde rabbi's gegeven zoals Gamaliël en werd ook gebruikt als een verwijzing naar God (vgl. Handelingen 5:34; 22:3).

d. Maria van Magdala kan niet zoals voorheen met Jezus omgaan.

Maria van Magdala klemde zijn voeten vast als een uiting van aanbidding, evenals de andere vrouwen dat even later deden (Matteüs 28:9). Jezus maakte geen bezwaar dat ze hem *aanraakte*, net zoals hij Tomas zelfs uitnodigde hem aan te raken (20:27). Jezus zei echter tot haar dat ze hem niet de hele tijd (aanhoudend) moest vasthouden of kon vasthouden, omdat hij nog niet was opgestegen en bij God de Vader in de hemel was (voltooid tegenwoordige tijd). Wat Jezus tot haar zei was dat de wijze van omgang tussen Jezus en zijn volgelingen op deze aarde zoals die voorheen gebeurde niet meer hervat zou worden. In plaats van met Jezus omgaan in zijn lichaam op één plaats op deze aarde zouden zijn volgelingen overal in de wereld met de Geest van de opgestane Heer Jezus Christus omgaan (vgl. Romeinen 8:9-10; 2 Korintiërs 3:16-18; Johannes 16:28,19,13-15).

e. Maria van Magdala werd de eerste getuige van de opstanding en de hemelvaart.

Terwijl hij even later de andere vrouwen opdroeg zijn discipelen te vertellen wat er gebeurd was (Jezus was opgestaan en hij zou hen in Galilea ontmoeten), droeg hij aan Maria van Magdala op om zijn discipelen te vertellen welke grote gebeurtenis in de heilsgeschiedenis op het punt stond te gebeuren (Jezus zou opvaren naar de hemel)!

f. Christenen behoren tot de familie van God.

Jezus noemde zijn discipelen eerst 'dienaren' (13:13-19), toen 'vrienden' (15:13-15) en nu met een nieuwe naam: 'broeders' (vgl. Psalm 22:22). De nieuwe relatie (gemeenschap met de Geest van Jezus Christus, die uitgestort zou worden) vroeg om een nieuwe naam die nog meer vertrouwelijk was dan 'vrienden'. 'Broeders' behoren tot dezelfde familie. Ze hebben allen God als hun hemelse Vader. Ze zijn in de eeuwigheid uitgekozen en in de tijd geadopteerd als Gods 'zonen en dochters' (Efeziërs 1:4-5) en ze delen in dezelfde erfenis met Jezus Christus (Romeinen 8:17). Wanneer Jezus zegt: "Mijn Vader en jullie Vader" en "Mijn God en jullie God" dan maakt hij onderscheid: Jezus is Gods Zoon van nature (in wezen) en gelovigen zijn Gods zonen en dochters door adoptie. Maar hij benadrukt dezelfde vertrouwelijke relatie tussen God en Jezus en tussen God en de gelovige volgelingen van Jezus. Ze zijn broers en zussen van elkaar en hebben liefde als bijzonder kenmerk.

Maria van Magdala brengt het bericht van de opstanding van Jezus aan de discipelen (20:18; Marcus 16:9-11)

Jezus verscheen het eerst aan Maria van Magdala, bij wie hij vroeger zeven demonen had uitgedreven. Zij ging het nieuws vertellen aan de mensen die hem hadden vergezeld en die om hem treurden en rouwden. Ze zei: "Ik heb de Heer gezien (en wat ik gezien heb blijft me steeds voor ogen, voltooid tegenwoordige tijd, vgl. 1 Johannes 1:1). Toen de discipelen van haar hoorden dat Jezus leefde en dat zij hem had gezien, geloofden zij het niet (Marcus 16:9-11).

De 2e verschijning: Jezus verschijnt aan de andere vrouwen (Matteüs 28:9-10)

Nadat de andere vrouwen aan de andere discipelen verteld hadden wat er gebeurd was (Marcus 16:8; Lucas 24:9-11), kwam Jezus hen tegemoet. Hij groette hen. Zij liepen naar hem toe en evenals Maria van Magdala (20:17) grepen ze zijn voeten vast en aanbaden hem. Daarop herhaalde Jezus wat de engel al had gezegd: “Wees niet bang. Ga mijn broeders vertellen dat zij naar Galilea moeten gaan, daar zullen ze mij zien” (Matteüs 28:5-7,9-10).

De bewakers worden omgekocht om een leugen onder de Joden te verspreiden (Matteüs 28:11-15)

a. De leugen van de Joodse leiders om de lege graftombe te verklaren.

Terwijl deze vrouwen onderweg waren om aan de andere discipelen te vertellen dat Jezus was opgestaan uit de dood en dat hij aan hen was verschenen, gingen enkele bewakers naar Jeruzalem en vertelden ze aan de hogepriesters wat er gebeurd was. De godsdienstige leiders van de Joden wisten dus dat een engel de steen had weggerold en dat de graftombe leeg was (zonder het lichaam van Jezus). Ze vergaderden met de oudsten van het Joodse volk (dus weer een vergadering van de Joodse Raad, de Sanhedrin) en besloten de soldaten een flinke som geld te geven en hen op te dragen een leugen onder de mensen te verspreiden. Ze moesten zeggen dat de discipelen van Jezus 's nachts gekomen waren en heimelijk het lichaam van Jezus weggehaald hadden terwijl de soldaten sliepen! Als de prefect Pilatus dit zou horen, dan zouden de Joodse leiders hem wel bepraten en ervoor zorgen dat de soldaten buiten schot bleven. De soldaten namen het omkoopgeld aan en deden wat hen was opgedragen. Matteüs zei dat tot op de dag dat hij zijn evangelie schreef (ongeveer 31 jaar later) deze leugen onder de Joden de ronde deed.

b. Waarom de leugen niet geloofd werd.

Het leek erg onwaarschijnlijk dat de discipelen dat gedaan zouden hebben. Ten eerste verwachtten zij aanvankelijk niet eens een opstanding uit de dood. Bovendien zouden zij hun leven niet wagen om het dode lichaam van Jezus uit een zwaar bewaakte graftombe te stelen. Het is verder ondenkbaar dat Romeinse soldaten allemaal zouden slapen terwijl hun opdracht was om te waken! Ze zouden zwaar gestraft worden. Vier sterke mannen waren nodig om de grote steen voor de opening van de graftombe weg te duwen, omdat de groef omhoog liep. De soldaten zouden zoiets niet hebben kunnen missen. Duizenden Joden hebben om de volgende redenen deze leugen nooit geloofd:

- Het was bekend dat de Joodse leiders de soldaten hadden omgekocht!
- De Joodse en Romeinse leiders hebben nooit het dode lichaam van Jezus Christus kunnen tonen om te bewijzen dat hij niet uit de dood was opgestaan!
- De opgestane Heer is aan meer dan 500 Joden tegelijk verschenen. De meeste van deze ooggetuigen waren ongeveer 25 jaar na de opstanding van Jezus nog in leven (1 Korintiërs 15:6).
- Duizenden Joden gingen geloven in de dood en opstanding van Jezus Christus (Handelingen 2:41; 4:4; 5:14; 21:20).

De 3e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan Petrus (Lucas 24:33-35; 1 Korintiërs 15:5)

Nadat de opgestane Heer Jezus Christus aan Maria van Magdala en de andere vrouwen was verschenen, verscheen hij ook aan Petrus.

De 4e verschijning: Jezus Christus verschijnt aan twee discipelen op weg naar Emmaüs (Lucas 24:13-32; Marcus 16:12-13)

Laat op de middag van de opstandingdag (vgl. Lucas 24:29) verscheen de opgestane Heer Jezus Christus aan twee andere volgelingen (Lucas 24:18,33) die op weg waren van Jeruzalem naar een dorp dat Emmaüs heette. Ze waren met elkaar in gesprek over alles wat er voorgevallen was, o.a. over het lege graf (Lucas 24:22-24). Jezus ging zelf met hen meelopen en praten maar ze herkenden hem niet, waarschijnlijk om dezelfde reden dat Maria van Magdala hem eerst niet herkende (20:15). Jezus verklaarde zelfs aan hen alles wat over hem in de Schriften (de Oude Testament boekrollen) geschreven stond (Lucas 24:26-27). Pas toen Jezus hun ogen opende, herkenden ze hem. Maar hij werd daarna aan hun blik onttrokken (Lucas 24:31-32). Deze twee discipelen gingen meteen terug naar Jeruzalem en vertelden aan de elf discipelen dat de opgestane Heer Jezus Christus aan hen verschenen was (Lucas 24:33-35).

De 5e verschijning: Jezus verschijnt aan zijn discipelen waar Tomas niet bij is (20:19-23)

a. Jezus verscheen aan zijn discipelen op de zondag van de opstanding (20:19a).

***20:19a.** Op de avond van die dag, de eerste dag van de week, waren de discipelen bij elkaar.

a. De eerste dag van de week was een zondag.

Johannes legt nadruk op het feit dat Jezus de eerste maal aan zijn eigen discipelen (zonder Tomas) verscheen op de dag dat hij opstond uit de dood (dié dag)! Het Nieuwe Testament leert duidelijk dat ‘de eerste dag van de week’ (de zondag) de belangrijkste dag van de week is. Jezus is op zondag opgestaan uit de dood (20:1; Matteüs 28:1; Marcus 16:2; Lucas 24:1). En hij is als opgestane Heer aan de eerste mensen verschenen op dié zondag (20:19,26). Hij heeft de heilige Geest uitgestort op een zondag (Leviticus 23:16). De eerste gemeente werd gesticht op een zondag (Handelingen 2:37-42). De christenen kwamen bijeen om brood te breken (het Avondmaal te vieren) op een zondag (Handelingen 20:7). Zij leverden hun financiële bijdragen voor het werk van Gods koninkrijk ook op een zondag (1 Korintiërs 16:2). Jezus gaf zijn eerste openbaring in een visioen aan Johannes op ‘de dag van de Heer’, een zondag (Openbaring 1:10).

In het licht van Lucas 24:29,33,36 verscheen Jezus aan zijn discipelen later op de avond, dat volgens de Joodse tijdrekening niet meer de eerste dag van de week was maar de tweede dag van de week. Maar Johannes schreef zijn evangelie aan niet-Joden die hoofdzakelijk in Klein-Azië (Turkije) woonden tussen 70 en 97 n.C. Toen waren Jeruzalem en de tempel al vernietigd. Hij hield rekening met de Romeinse wijze van tijdrekening, van middernacht tot middernacht, zoals ook wij vandaag de dag doen (vgl. 1:39; 4:6,52; 19:14).

b. De discipelen kwamen bijeen achter gesloten deuren (20:19b).

***20:19b.** Ze hadden uit vrees voor de Joden de deuren gesloten.

De discipelen waren nog een bang groepje mensen. Vooral uit vrees voor de Joodse Raad (Sanhedrin) (vgl. 7:13; 9:22; 14:27; 19:38) kwamen ze bijeen achter gesloten deuren. De Joodse leiders hadden Jezus ter dood veroordeeld en zijn dood bewerkstelligd. De discipelen van Jezus zouden de volgende mensen kunnen zijn die zij wilden vernietigen (vgl. Handelingen 4:1-21; 5:17-42; 6:9,12-14; 7:54-60; 8:1-3). We weten niet waar ze bijeenkwamen. Het zou in het huis van de moeder van Marcus geweest kunnen zijn (vgl. Handelingen 12:12). De reden waarom ze bijeenkwamen was het getuigenis van Maria van Magdala, de vrouwen, Kleopas, de andere discipel en Petrus dat zij de opgestane Heer Jezus ontmoet hadden. Ze hadden hem gezien en hij had tot hen gesproken.

c. Jezus verscheen aan zijn discipelen met zijn opstandinglichaam (20:19b-20).

***20:19b-20.** Jezus kwam, ging in hun midden staan en zei dan tot hen: “Vrede aan jullie!” Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde.

• De twee naturen van Christus.

De discipelen waren blij omdat zij de Heer zagen. Jezus was niet eerder dan de discipelen naar binnen gekomen en ook niet met Kleopas en de ander discipel naar binnen geslopen (dit betreft een vrijzinnige uitleg). Ook moeten wij het niet voorstellen alsof de menselijke natuur van Jezus nu deel gekregen had aan de eigenschappen van zijn goddelijke natuur en dat Jezus Christus (de God-Mens) dus ‘alomtegenwoordig’ geworden was (dit betreft een anti-vrijzinnige uitleg).

Op het vierde oecumenische concilie van Chalcedon (451 n.C.) werden de leer van Eutychus (“Jezus had na zijn menswording slechts één natuur”) en de leer van Nestorius (“de twee naturen van Christus werden zo van elkaar gescheiden dat de eenheid van zijn Persoon dreigde verloren te gaan”) veroordeeld. Met dit concilie geloven christenen dat Jezus Christus na zijn geboorte en na zijn opstanding *met twee naturen in één Persoon* bestaat: “Hij is God en hij is Mens. Hij is God die de menselijke natuur erbij aangenomen heeft en die twee naturen blijven onvermengd en onveranderlijk, ongedeeld en onafscheidelijk van elkaar.”

Toen de discipelen achter gesloten deuren bijeen waren, “kwam Jezus en ging in hun midden staan”. Als zijn menselijke natuur ‘alomtegenwoordig’ zou zijn, hoefde hij niet te komen. Jezus had nog steeds een echt lichaam. Hij was geen spook of slechts een verschijning (visioen). Jezus was niet alleen door de cocon van verbanden en de gesloten rots-graftombe opgestaan, maar hij was ook door de gesloten deur gekomen. De Bijbel leert dat onze lichamen bij de opstanding uit de dood andere eigenschappen zullen hebben dan onze tegenwoordige sterfelijke lichamen (1 Korintiërs 15:42-44; Filippenzen 3:21).

• Jezus bewees dat hij een echte menselijke natuur had.

o Jezus toonde aan zijn discipelen zijn handen en zijn zijde. De merktekenen van de spijkers en van de speer waren in zijn handen en zijn zijde. De persoon die in het midden van de discipelen stond was werkelijk Jezus en geen ander. Alleen Jezus had deze merktekenen.

o Jezus was geen spook of een verschijning van een geest (Lucas 24:37). Hij had niet een schijnlichaam zoals het docetisme leerde (zie Addendum aan het einde van Johannes hoofdstuk 19). Hij had een echt lichaam van vlees en beenderen die je kon zien en voelen (Lucas 24:39-40). Lucas vertelt dat Jezus ook aan hen vroeg of ze iets te eten hadden en dat hij een stuk geroosterde vis voor hun ogen op at (Lucas 24:41-43).

o Jezus was niet alleen ‘de geest van Christus’ (vgl. Lucas 23:46) die uit de graftombe verrees, zoals de vrijzinnigen leren. Hij had een echt lichaam. De opstanding van Jezus Christus uit de dood was een werkelijke opstanding van zijn fysieke lichaam! Deze gebeurtenis garandeert dat ook de gestorven lichamen van mensen die in Jezus geloven bij de wederkomst van Christus werkelijk zullen opstaan uit de dood (Johannes 5:28-29; Handelingen 24:15; 1 Korintiërs 15:12-57).

- Jezus schenkt vrede. Jezus sprak niet alleen een zegen-groet van vrede over de discipelen uit, maar gaf hen ook deze vrede (vgl. 14:27; 16:33). De discipelen waren aanvankelijk ontzet en twijfelden (Lucas 24:38). Maar nadat hij zijn handen en zijn zijde aan hen had getoond werden ze heel blij (20:20), omdat zij in Jezus hun opgestane en verheerlijkte Heer herkenden (vgl. 20:18).
- Jezus legt het Oude Testament uit. Toen herhaalde Jezus de woorden die hij al eerder tot hen gesproken had (Lucas 18:31-33), dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over hem geschreven stond in vervulling moest gaan (Lucas 24:44). Toen hadden zij niet begrepen wat hij bedoelde (Lucas 18:34), maar nu maakte hij hun verstand ontvankelijk voor het begrijpen van de Schriften (Lucas 24:45).

d. Jezus gaf aan zijn discipelen de grote opdracht (20:21).

***20:21.** Nog eens zei Jezus tot hen: “Vrede aan jullie!” Zoals de Vader mij heeft uitgezonden (en ik heb mijn opdracht vervuld; Grieks: apostello, voltooid tegenwoordige tijd), zo zend ik jullie uit (en jullie moeten telkens weer uitgaan; Grieks: apostello, onvoltooid tegenwoordige tijd).

Weer eens sprak Jezus zijn vrede over de aanwezigen uit. In het licht van hun aanvankelijke vrees en twijfel hadden zij zijn ‘herstel en heelheid’ en ‘blijdschap en vertrouwen’ nodig.

Jezus noemde de grote opdracht al in zijn hogepriesterlijk gebed voor zijn discipelen (de elf apostelen, vgl. 17:18). Toen sprak Jezus tot zijn hemelse Vader. Nu sprak hij direct tot zijn discipelen. Jezus gaf zijn grote opdracht in de eerste plaats aan zijn elf discipelen (vgl. Matteüs 28:19; Marcus 3:14; Lucas 24:47-49). Er waren echter ook ‘anderen’ aanwezig (Lucas 24:33). Dus gaf Jezus in de tweede plaats zijn grote opdracht aan alle christenen (vgl. Matteüs 10:32; 28:19). Let op de overeenkomst tussen de zending van de Zoon van God en de zending van de apostelen: het gezag van de gezondene is hetzelfde; de boodschap is dezelfde; en de mensen tot wie zij gezonden worden zijn dezelfde.

e. Jezus geeft zijn discipelen gezag (20:22-23).

Na deze woorden blies hij eens en voor altijd (aoristus tijd) (over hen heen) en zei tot hen: “Ontvang (bevel, aoristus tijd) de heilige Geest. Als jullie iemands zonden loslaten (vergeven), dan blijven ze losgelaten (vergeven) (voltooid tegenwoordige tijd). Als jullie iemands zonden vasthouden (niet vergeven) dan blijven ze vastgehouden (niet vergeven) (voltooid tegenwoordige tijd).

- De symbolische overdracht van gezag. De handeling ‘hij blies’ heeft symbolische betekenis (vgl. 3:8). Het symboliseert een specifieke gave van de heilige Geest, namelijk het uitspreken met gezag dat de zonden van iemand vergeven zijn of niet. Dit gezag van de apostelen van Jezus Christus werd ook beloofd in Matteüs 16:19 en 18:18, namelijk om iemand in de Gemeente of Koninkrijk van Christus binnen te sluiten of buiten te sluiten. Deze gave van gezag wordt in alle drie Bijbelgedeelten gegeven aan de discipelen of apostelen van Jezus Christus. Zij waren de elf die Jezus Christus persoonlijk uitgekozen, geroepen, toegerust en uitgezonden heeft. Zij waren de elf die later met de apostel Paulus het fundament werden van de christelijke gemeenschap (de wereldwijde Gemeente) van Jezus Christus (Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14).
- De aard van dit gezag. Deze opdracht met gezag van de apostelen is onlosmakelijk verbonden aan de tegenwoordigheid en heerschappij van de Geest van Christus (de heilige Geest) die altijd werkt in overstemming met het Woord van Christus (de Bijbel) (14:26; 16:13-15; vgl. 14:6; 17:18; Efeziërs 6:17). De apostelen kunnen niet onafhankelijk van de heilige Geest handelen. De heilige Geest spreekt altijd in overeenstemming met de Bijbel en handelt altijd in overeenstemming met de liefde. Eigenzinnige uitspraken over vergeving van zonden, uitsluiting uit de christelijke gemeenschap (excommunicatie), straffen of vloeken hebben geen rechtskracht bij God in de hemel.
- De uitoefening van dit gezag. De Bijbel beschrijft hoe deze opdracht met gezag van de apostelen van Jezus Christus uitgevoerd werd.
 - o In Lucas 9:51-56 stelden de apostelen Jakobus en Johannes voor om gezag uit te oefenen zonder de Geest van Christus door vuur uit de hemel naar beneden te roepen over een Samaritaans dorp dat hen niet ontving. Maar Jezus wees hen terecht.
 - o In Matteüs 16:18-19 en 18:19 gaf Jezus aan de apostelen gezag om bij zijn bouwen van zijn Gemeente (Kerk) op het fundament van de apostelen de sleutels van het koninkrijk te hanteren. Met dit goddelijk gezag sloten de drie gemeenschappen (vgl. Handelingen 1:8) die in de Bijbel genoemd worden binnen het koninkrijk van God: de Joden (Handelingen 2), de Samaritanen (Handelingen 8) en de niet-Joden (heidene, Handelingen 10-11). Ook straffen zij met goddelijk gezag leugenaars als Ananias en Saffira (Handelingen 5) en een valse profeet en tovenaars als Bar-Jezus (Handelingen 13).
 - o In Galaten 2:11-16 wees de apostel Paulus de apostel Petrus terecht omdat hij terugviel in zijn oude leven dat bestond uit het houden van de Joodse culturele gebruiken, zoals het niet samen eten met de heidenen.
 - o In Handelingen 13:44-52 schudden de apostel Paulus en zijn medewerkers het stof van hun schoenen (vgl. Matteüs 10:14) uit protest tegen een bevolking (in dit geval de Joden) dat het evangelie verwierp en richtten hun bediening naar een andere bevolking (in dit geval de niet-Joden) die met blijdschap op het evangelie reageerden.

- o In Handelingen 15 besloten de apostelen en de oudsten van Jeruzalem samen met de heilige Geest dat de ceremoniële wet van het Oude Testament (b.v. de besnijdenis) niet meer van toepassing was op mensen (vgl. Galaten 5:3-4; 6:12-16; Romeinen 2:28-29; 4:9-14).
- o In 1 Tessalonicenzen 4:1-8 geeft de apostel Paulus instructies (bevelen) hoe christenen zich dienen te gedragen vooral met betrekking tot seksuele moraliteit.
- o In 1 Korintiërs 5:1-5 velt Paulus een vonnis over een broeder die in grove seksuele immoraliteit leefde. Hij werd overgeleverd (vgl. Romeinen 1:24,26,28) aan de slechte invloed van Satan, zodat zijn zondige natuur vernietigd en zijn geest gered zou worden bij het laatste oordeel. Uit 2 Korintiërs 2:5-11 blijkt dat dezelfde broeder tot berouw en bekering van zijn zondige levensstijl kwam en vergeven werd, getroost werd en door de liefde van de gemeente bevestigd werd.
- o In Handelingen 20:17-35; 1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 3:1-7; 5:17-21; Titus 1:5-9 en 1 Petrus 5:1-5 geven de apostelen Paulus en Petrus instructies (bevelen) hoe de kudde van God (de Gemeente) geleid dient te worden. Ze geven duidelijke voorschriften betreffende de vereisten en de taken van de oudsten.
- o In 1 Timoteüs 3:14-15 geeft de apostel Paulus instructies (bevelen) hoe de Gemeente (Kerk) van de levende God geleid dient te worden, namelijk door oudsten (1 Timoteüs 5:17-21), en hoe het zich dient te gedragen in het officiële onderricht en het dienstbetoon.
- o In 2 Johannes 7-11 geeft de apostel Johannes bevelen wat de christenen (gemeenteleden) moeten doen met betrekking tot valse leraren die de gemeente infiltreren; in 3 Johannes 9-11 wat er gedaan moet worden met een autoritaire leider in de gemeente.

De relatie tussen gezag, macht, opdracht en ambt

Behalve de elf discipelen (apostelen) van Jezus Christus waren er ook nog Kleopas en de andere discipel (Lucas 24:18) en anderen (Lucas 24:33) aanwezig toen Jezus Christus zijn opdracht met gezag gaf aan de apostelen. Dit roept de vraag op naar de relatie tussen de ambten in de Gemeente, hun opdracht en hun gezag.

a. Definities

- Gezag is een omlinjnde bevoegdheid om beslissingen te nemen die zo nodig door macht gehandhaafd mag worden. Het karakter van degene die gezag verleent (delegeert), bepaalt ook de aard van het gezag (goed of slecht).
- Macht is het vermogen om iets te doen. Het is mogelijk dat iemand aan wie gezag (bevoegdheid) toegekend wordt niet genoeg macht (vermogen) heeft om zijn taak uit te voeren. Het is ook mogelijk dat iemand wel macht heeft om iets te doen, maar geen gezag gekregen heeft om het te doen.
- Opdracht is een bevel tot het volvoeren van een taak (bediening). Het is mogelijk dat iemand zonder gezag een opdracht geeft. Het is ook mogelijk dat iemand met gezag geen opdracht geeft.
- Ambt is een openbare betrekking die door een erkend gezag benoemd is. Het is een openbare taak (bediening) waartoe de drager geroepen en bevoegd is. Een Bijbels ambt impliceert een goddelijke aanstelling tot een openbare taak (bediening) met het daarbij horende gezag en de verantwoordelijkheid om die taak (bediening) uit te voeren en daarover verantwoording af te leggen.

b. Alle gezag en alle macht in het universum behoort alleen aan God (Christus). (Matteüs 28:19; Efeziërs 1:20-23).

c. Alle gezag op de aarde wordt door God (Christus) beschikt (verordineerd).

Romeinen 13:1 zegt: "Want er is geen gezag (Grieks: exousia) dan door God en die (gezagsinstellingen die) er zijn, zijn door God gesteld (Grieks: tasso, voltooid tegenwoordige tijd)." God verleent (delegeert) gezag aan mensen of instellingen geleid door mensen, zodat zij namens God en in overeenstemming met Gods bedoelingen hun taken uitoefenen.

d. De zeven gezagsrelaties die God in de Bijbel leert, zijn de volgende.

- Het gezag van God over alles en allen (Romeinen 13:1-2).
- Het gezag van de mens over Gods schepping (Genesis 1:28).
- Het gezag van de man over de vrouw in het huwelijk (Efeziërs 5:22-24; Kolossenzen 3:18-19) en in de officiële erediensten van de gemeente (1 Korintiërs 14:33-38; 1 Timoteüs 2:8-15).
- Het gezag van de ouders over hun kinderen (Efeziërs 6:1-4; Kolossenzen 3:20-21).
- Het gezag van de overheid over haar onderdanen (Romeinen 13:1-7; 1 Petrus 2:13-17; vgl. Openbaring 13).
- Het gezag van werkgevers over werknemers (Efeziërs 6:5-9; Kolossenzen 3:22 - 4:1; 1 Petrus 2:18-23).
- Het gezag van de oudsten over de gemeenteleden (Handelingen 20:17-35; 1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 3:1-7; 4:14; 5:17-21; Hebreeënen 13:7,17; 1 Petrus 5:1-5; vgl. Openbaring 3:7-8).

e. Alle gezag van mensen op de aarde is een beperkt of begrensd gezag.

De mens heeft geen gezag om de aarde te vervuilen Ezechiël 34:18). De man heeft geen gezag om zijn vrouw te slaan (1 Petrus 3:7). De ouders hebben geen gezag om hun kinderen moedeloos te maken (Kolossenzen 3:21) of over hun volwassen kinderen te heersen (Marcus 3:31-35). De overheden hebben geen gezag om de verkondiging van het evangelie tegen te werken (Handelingen 4:19-20; 5:29). De werkgevers hebben geen gezag om het loon van hun arbeiders in te houden (Jakobus 5:4-5). De oudsten in de kerk hebben geen gezag om over de gemeenteleden te heersen (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3; vgl. 3 Johannes 9-10). Het gezag van de raad van oudsten blijft begrensd door de duidelijke taakomschrijving van de oudsten in de Bijbel. De oudsten hebben b.v. geen verantwoordelijkheid of gezag om mensen te behouden, te veranderen of te gebruiken. Het gezag om mensen persoonlijk te leiden door het Woord en de Geest, geestesgaven te geven, specifieke taken in het Lichaam van Christus toe te wijzen en te roepen voor speciale bedieningen op aarde behoort bij Jezus Christus en niet bij de oudsten van de gemeente (1 Korintiërs 3:5; 12:11; Handelingen 13:1-4; 26:16-18).

f. De leidende ambten in de christelijke gemeente zijn de oudsten in een raad van oudsten.

De vier taken van de oudsten zijn de volgende:

- herders van de mensen in Gods gemeente;
- beheerders van de activiteiten in de gemeente;
- leraren van Gods Woord;
- en dienaren te zijn – hun leiderschapstijl moet dienend zijn.

Als herder en leraar hebben de oudsten ook gezag om tucht uit te oefenen over gemeenteleden die zondigen (Matteüs 18:15-17; 1 Korintiërs 5:2,12-13; Titus 3:10). De oudsten hebben vooral het gezag, de verantwoordelijkheid om de gemeente als geheel te leiden en om alle taken die de gemeenteleden met hun geestesgaven uitvoeren, te leiden (1 Tessalonicenzen 5:12; 1 Timoteüs 3:4-5; 4:14; 5:17; Titus 1:7). Een oudste die zijn taak niet goed doet, is geen eer of steun waardig (1 Timoteüs 5:17-18).

Christenen zijn niet gebonden zich te onderwerpen aan een oudste die zich niet onderwerpt aan de Bijbel als Gods onfeilbare Woord en finale gezag voor leer en leven. Ook niet aan een oudste die geen persoonlijk voorbeeld geeft in zijn manier van leven en geloof (Hebreeënen 13:7,17; 3 Johannes 9-11)!

g. De begeleidende ambten in de gemeente zijn de volgende.

- De diakenen (Handelingen 6:1-7; 1 Timoteüs 3:8-15). Diakenen worden alleen aangesteld om een specifieke taak in de gemeente te leiden (b.v. te zorgen voor de weduwen) wanneer de gewone gemeenteleden deze taak verwaarlozen of nog niet kunnen uitvoeren of wanneer de oudsten een extra taak niet goed aankunnen.
- De apostelen (Efeziërs 4:11-12). Deze apostelen zijn niet ‘de apostelen van Jezus Christus’, maar ‘de afgevaardigden van de gemeenten’ (2 Korintiërs 8:23; Filippenzen 2:25). Ze worden door de gemeenten uitgezonden om een specifieke taak te verrichten (b.v. nieuwe gemeenten te planten of gemeenteleden toe te rusten voor hun taken in de gemeente) (Handelingen 14:1-4,26-28; 1 Tessalonicenzen 2:6-7; vgl. Handelingen 13:1-4; 14:4).
- De profeten (Efeziërs 4:11-12). Deze profeten zijn niet ‘de oudtestamentische profeten’ (Matteüs 11:13), maar ‘de nieuwtestamentische profeten’ zoals Judas en Silas (Handelingen 15:32). Ze bemoedigen en versterken vooral christenen binnen de gemeenten met hun verkondiging van het Woord (vgl. 1 Korintiërs 14:3).
- De evangelisten (Efeziërs 4:11-12). Ze hebben vooral de taak om het evangelie te verkondigen aan mensen buiten de gemeente en hen naar Christus te leiden (vgl. Handelingen 8:5; 21:8).
- De herders (Efeziërs 4:11-12). Dit zijn vooral de oudsten (de leiders van de gemeente) (Handelingen 20:17,28; 1 Petrus 5:1-4). Dit zijn ook gemeenteleden die een pastorale taak hebben.
- De leraren (Efeziërs 4:11-12). Dit zijn vooral de oudsten (1 Timoteüs 3:2; 5:17; Titus 1:9). Dit zijn ook gemeenteleden die de kinderen, de jeugd en de nieuwe gelovigen onderricht uit de Bijbel geven.

Bij de verschillende taken behoren een bijpassend gezag, maar ook een verantwoordelijkheid tegenover God en tegenover de oudsten van de gemeente (Handelingen 14:27).

De 6e verschijning: Jezus verschijnt de tweede maal aan zijn discipelen, nu waar ook Tomas bij is (20:24-29)

29. Jezus zei tegen hem: “Omdat je me nu gezien hebt (en dat beeld zal je altijd voor ogen blijven, voltooid tegenwoordige tijd), geloof je (en blijf je geloven, voltooid tegenwoordige tijd). Gezegend zijn degenen die niet zien en toch geloven.”

a. Tomas geeft uitdrukking aan zijn geloof (20:24-25).

***20:24-25.** Maar Tomas, een van de Twaalf, degene die ‘Tweeling’ genoemd werd, was niet met hen toen Jezus kwam. Daarom zeiden de andere discipelen tot hem: “Wij hebben de Heer gezien (en zijn beeld blijft ons steeds voor ogen)” (voltooid tegenwoordige tijd). Maar hij zei tot hen: “Als ik het merkteken van de spijkers in zijn handen niet zie en mijn vinger in de plaats van de spijkers steek en mijn hand in zijn zijde steek, zal ik beslist niet geloven.”

De eerste verschijning van Jezus aan de groep van zijn eigen discipelen was op de zondag dat hij uit de dood opstond. De groep bestond toen uit tien discipelen. Tomas was daar niet bij. De groep bleef toch bekendstaan als ‘de Twaalf’. Ook een paar andere volgelingen van Jezus waren toen aanwezig. De discipelen hadden aan Tomas verteld

dat zij de opgestane Heer ontmoet hadden. Maar Tomas antwoordde dat hij alleen zou geloven onder bepaalde voorwaarden. Hij moest Jezus eerst met zijn fysieke ogen zien en met zijn vinger en hand in de gaten van zijn hand en zijde voelen. Hij geloofde niet in de opstanding en moest zich toen ellendig gevoeld hebben (vgl. 1 Korintiërs 15:19). Tomas eiste wetenschappelijk bewijs alsof de empirische werkelijkheid de enige werkelijkheid is.

b. Jezus verscheen een week later aan zijn discipelen met Tomas erbij (20:26-28).

***20:26-28.** En acht dagen later waren zijn discipelen weer binnen (in het huis), en Tomas met hen. Terwijl de deuren op slot waren, kwam Jezus in hun midden en zei: “Vrede aan jullie!” Toen zei hij aan Tomas: “Breng je vinger hier en kijk naar mijn handen; breng je hand en steek het in mijn zijde, en wees niet langer ongelovig maar gelovig. Tomas antwoordde en zei tot hem: “Mijn Heer en mijn God!”

Bij de uitdrukking ‘acht dagen later’ worden de dagen van de eerste en de tweede verschijning meegerekend (vgl. 12:1). Jezus verscheen de tweede maal aan zijn eigen discipelen als groep op de volgende zondag. De discipelen waren weer binnen, waarschijnlijk op dezelfde plaats en op dezelfde tijd (’s avonds). Deze keer was Tomas wel aanwezig. De deuren bleven weer op slot. Plotseling verscheen Jezus weer in hun midden, groette hen en richtte zich meteen tot Tomas. Hij nodigde Tomas uit om hem op al de door hemzelf gestelde voorwaarden te testen: de merktekenen in zijn handen te zien, zijn vinger in de gaten van zijn hand te steken, zijn hand in het gat in zijn zijde te steken om dan zijn twijfel los te laten en te geloven.

De liefde van Jezus voor Tomas bleef onverminderd. Hij hielp Tomas weer te geloven en nooit meer te twijfelen. Het is waarschijnlijk dat Tomas toen gedaan heeft wat Jezus zei. Hij en waarschijnlijk de andere discipelen hoorden en zagen Jezus en hadden Jezus aangeraakt (Lucas 24:39; vgl. 1 Johannes 1:1-3). Zij werden helemaal overtuigd dat Jezus Christus in hun midden geen verschijning van een geest of spook was en ook geen visioen was, maar dat hij een fysiek lichaam van ‘vlees en beenderen’ had (Lucas 24:39). Het feit dat Jezus Christus dwars door de gesloten deuren in hun midden aanwezig was, betekende dat zijn verheerlijkte opgestane fysieke lichaam niet langer gebonden was aan de empirische wetten van deze aarde. Hij had een onvergankelijk, verheerlijkt en geestelijk lichaam dat volledig door de heilige Geest beheerst en bepaald werd (1 Korintiërs 15:42-44; Filippenzen 3:21).

Jezus had zich ook geopenbaard als degene die ‘alwetend’ is – hij wist precies wat Tomas gedacht en gezegd had. Tomas gaf zijn eigenzinnige betweterigheid op en onderwierp zich aan Jezus Christus met de woorden: “Mijn Heer en mijn God.” Hij erkende Jezus als zijn soevereine Heer en als zijn God die alles weet, die alle macht heeft en die overal tegenwoordig kan zijn.

c. Jezus leert dat geloof door het horen van zijn Woord het beste is (20:29).

De geloofsbelijdenis van Tomas was oprecht en goed. Het was de manier waarop Tomas tot geloof kwam. Maar het was minder goed, omdat hij pas tot geloof kwam toen hij zag. Jezus leerde dat geloof door het horen van het Woord het beste is (Romeinen 10:14-17). Jezus noemde het geloof van de Romeinse centurio die zijn woord geloofde het grootste geloof in Israël (Matteüs 8:5-10). Hij wees de Joden terecht toen hij zei dat zij nooit zouden geloven tenzij zij wonderen en tekenen zagen (4:48).

De epiloog van Johannes (20:30-31)

20:30-31. Jezus heeft nog veel meer wondertekenen gedaan voor zijn discipelen, die niet in deze boekrol beschreven staan (voltooid tegenwoordige tijd). Maar deze zijn beschreven (voltooid tegenwoordige tijd) opdat jullie mogen doorgaan (volharden) te geloven (onvoltooid tegenwoordige tijd) dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en door volhardend te geloven (onvoltooid tegenwoordige tijd) jullie mogen doorgaan leven te hebben (onvoltooid tegenwoordige tijd) in zijn naam.

a. Het doel van het Johannes evangelie.

Het Johannes evangelie begint met de woorden: “En het Woord (Jezus Christus) was God” (1:1). Het eindigt met de belijdenis van Tomas: “Mijn Heer en mijn God” (20:28). Het doel van Johannes was om in dit evangelie aan te tonen dat Jezus Christus die in de schepping en in deze geschiedenis was ingetreden echt God (de Zoon van God), ‘de zichtbare afdruk’ van het goddelijke wezen is (Hebreeën 1:3). De opstanding en de verschijningen van Jezus Christus aan zijn discipelen hebben hen tot deze belijdenis gebracht.

b. Het doel van de wondertekenen.

- Een ‘teken’ (Grieks: *semaion*) is een onverwacht machtig werk van God in de fysieke werkelijkheid die een principe of waarheid illustreert in de geestelijke werkelijkheid. Het teken geschiedt in de schepping, maar wijst naar de verlossing. Het teken is het bewijs dat God met macht, gezag en majesteit optreedt wanneer hij zichzelf en zijn boodschap aan mensen openbaart.
- De tekenen in het Johannes evangelie waren de verandering van water in wijn (2:7-11), de genezing van de koninklijke ambtenaar (4:46-54), de genezing van de verlamde man (5:1-15), de spijziging van de vijfduizend (6:1-15), het openen van de ogen van de blindgeboren man (9:1-7), en de opwekking van Lazarus uit de dood (11:35-44). Maar ook de menswording van God in Jezus Christus (1:1-14), de reiniging van de tempel (2:13-22), de grote oogst van gelovigen (4:28-38), het wandelen op water, het kalmeren van de storm en het brengen

van de boot naar de kust (6:16-21), de intocht van Jezus in Jeruzalem (12:12-19), de voetwassing (13:1-17) en de kruisiging (19:17-30) waren 'tekenen'. Samen met de menswording van God in Jezus Christus waren het sterven en de opstanding van Jezus Christus uit de dood de grootste tekenen (20:1-31).

- Jezus deed de tekenen voor de ogen van zijn discipelen zodat zij ooggetuigen zouden zijn. Zij konden met gezag getuigen over wat zij gezien, gehoord en ervaren hadden. Het Johannes evangelie is het evangelie van tekenen: het is een optekenen van de wonderbare daden van Jezus Christus in de fysieke werkelijkheid en hun betekenis in de geestelijke werkelijkheid. Johannes was selectief in zijn keuze welke tekenen op te tekenen (vgl. 21:25).
- Het doel van Jezus met de tekenen was niet om geloof te wekken bij mensen, maar om het geloof (gewekt door zijn Woord) te versterken, zodat de gelovigen zouden volharden in het geloof dat Jezus die op aarde als Mens leefde werkelijk de Christus, de Zoon van God was. Christenen geloven dat God zonder zijn goddelijke natuur af te leggen, in Jezus Christus de menselijke natuur erbij aangenomen heeft (vgl. 20:19b-20). Tegenover de valse leer van Cerinthus (zie Addendum aan het eind van Johannes hoofdstuk 19), leert Johannes dat Jezus Christus werkelijk mens en werkelijk God is. Hij is de Christus, de Messias (de gezalfde), die de beloften in het Oude Testament vervulde. Hij is de Zoon van God, de afstraling van Gods heerlijkheid (goddelijk karakter) en de zichtbare afdruk van Gods wezen (essentie, natuur) (vgl. Kolossenzen 1:15;2:9).

Vragen

1. Bespreek eerst de vragen van de kringleden.
2. Wat gebeurde er allemaal rondom het lege graf?
3. Waarom denk je dat Johannes en Petrus gingen geloven? (20:8; vgl. Lucas 24:34)
4. Waarom beval Jezus Maria van Magdala hem niet vast te houden? (20:17)
5. Waarom blies Jezus op zijn leerlingen? (20:19-23)
6. Met welk lichaam verscheen Jezus aan zijn discipelen? (20:24-29)
7. Wat was het doel van de wondertekenen? (20:30-31)